

ΓΙΑΤΙ Η ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ ΠΕΡΝΑΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΩΜΑ ΤΟΥ ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΥ

«Θεωρούμε ότι αυτές οι Αλήθειες είναι αυτοφανείς: ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι, ότι κληροδοτούνται από τον Δημιουργό τους με ορισμένα αναπαλλοτρίωτα Δικαιώματα, ότι μεταξύ αυτών είναι η Ζωή, η Ελευθερία και η Επιδίωξη της Ευτυχίας – ότι για να εξασφαλιστούν αυτά τα Δικαιώματα Διακυβερνήσεις [Πολιτικές Εξουσίες] θεσμοθετούνται μεταξύ Ανθρώπων, αντλούσες τις δίκαιες Δυνάμεις τους από τη Συγκατάθεση των Κυβερνωμένων, ότι οποτεδήποτε όποια Μορφή Κυβέρνησης καθίσταται καταστρεπτική εκείνων των Σκοπών [των Τελών], είναι το Δικαίωμα του Λαού να την αλλάξει ή να την καταργεί, και να θεσμοθετεί νέα Διακυβέρνηση, θέτοντας τα θεμέλιά της σε τέτοιες Αρχές, και οργανώνοντας τις Εξουσίες της σε τέτοια Μορφή, που θα τους φαίνεται πιο πιθανή να επιτύχει την Ασφάλεια και την Ευτυχία τους».

(Από τη Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας, 4 Ιουλίου 1776).

Σε όλα τα πράγματα που πάνε στραβά, η αποτελεσματική θεραπεία εξαρτάται απόλυτα από τη σωστή διάγνωση. Η διάγνωση έχει δυο σκέλη: ακριβής περιγραφή των συμπτωμάτων στην αλληλεξάρτησή τους ώστε να διαπιστώνεται η φύση της νόσου και ανεύρεση των αιτιών της νόσου. Έκανα τη διάγνωση της παρούσας τερματικής κρίσης της Ελλάδας στο προηγούμενο άρθρο μου διατυπώνοντας, στις αδρές αλλά ουσιώδεις γραμμές του, το πολυδιάστατο πρόβλημα της χώρας λέγοντας το όνομα της θανατηφόρου αρρώστιας και διαρθρώνοντας την αιτιολογία της. Επικεντρώθηκα ιδιαίτερος στο οικονομικό φιάσκο της αναπτυξιακής «φούσκας» στην Περίοδο της Μεταπολίτευσης. Ετόνισα ότι αυτό δεν είναι το μόνο.

Η συμπτωματολογία απεικονίζει τη δυσλειτουργία όλων των συστημάτων του εθνικού βίου και την καθολική αποτυχία που χαρακτηρίζει τη δραστηριότητα της χώρας σε κάθε πεδίο. Συνόψισα: «Οικονομική χρεωκοπία. Στρατηγικός εκμηδενισμός. Πολιτιστικός εξευτελισμός. Δημοσιοδοικητική εξαχρείωση. Κρατική διαστροφή. Πολιτειακή ανωμαλία. Καθολική Αναξιοκρατία και εξαρτηματικότητα».

Συστηματική, μόνιμη και καθολική αποτυχία στη ζωή ενός κράτους μπορεί να σημαίνει σε τελευταία ανάλυση ένα και μόνο ένα πράγμα: τη ριζική διάσταση μεταξύ Συστήματος

Διακυβέρνησης και Κοινωνίας, μεταξύ θεσμών του κράτους και ατόμων. Το πλαίσιο δεν κάνει για τη δράση και τους δρώντες που φτιάχνεται για να πλαισιώνει. Τέτοια θεμελιώδης δυσαρμονία, όταν δεν διορθώνεται, προκαλεί μικρή απόδοση του συλλογικού οργανισμού και τελικά πληρώνεται με παταγώδη αποτυχία. Αυτή είναι η σκληρή πραγματολογική βάση της αρχής της λαϊκής κυριαρχίας. Και εκφράστηκε ιστορικά κατά άριστο τρόπο στη Διακήρυξη της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας, όπως την προθέτω. Τα άλλα είναι πολιτικάντικοι φαφλατισμοί άνευ αληθείας και σημασίας.

Τα υγιή Συστήματα Διακυβέρνησης στην Ιστορία φροντίζουν να κρατούν ανοικτές και πολυμερείς τις αρθρώσεις συναρμογών τους προς την Κοινωνία, ώστε να αλλάζουν εγκαίρως δομές, κανόνες, πολιτικές, εξουσίες και ανθρώπους όταν παρουσιάζεται δυσαρμονία με αυτήν. Και τα καλύτερα είναι αυτά που συντονίζονται άμεσα με τον ρυθμό των εξελίξεων και το Άνυσμα της Ιστορίας και ακολουθούν ταχύτατα τους συνεπακόλουθα μεταβαλλόμενους συσχετισμούς στάσεων και τάσεων στο σώμα της κοινωνίας. Αυτά που δεν έχουν χυμούς ενέργειας και «ζουν» την κίβδηλη ζωή ενός ζωντανού νεκρού, είναι απολιθωμένα και αλύγιστα: σπάνε ανήμπορα να αλλάξουν. Η ανελαστικότητα του ΝεοΕλληνικού Leviathan δεν είναι σημάδι δύναμης, αλλά τουναντίον κραυγαλέα απόδειξη αδυναμίας. Όλοι το ξέρουν τώρα μέσα και έξω.

Η ακραία διάσταση Κράτους και Κοινωνίας παίρνει μερικές φορές εφιαλτικές μορφές στην ιστορία. Καταστρέφεται μια Αυτοκρατορία, όπως η Βυζαντινή. Πού ήταν ο λαός της μεγαλούπολης Πόλης (στην οποία η αποτυχία του Συστήματος είχε συρρικνώσει την κρατική Ηγεμονία ενός πολυδύναμου γεωπολιτικού πεδίου) κατά την πολιορκία και άλωσή της; Όχι στα τείχη! Ο Τσαουσέσκου μάζεψε τον λαό του Βουκουρεστίου για στήριγμα: ήταν το τέλος του.

Διαζύγιο μεταξύ Συστήματος Διακυβέρνησης και Κοινωνίας Ατόμων Δημιουργών σημαίνει ότι το Σύστημα γίνεται Καθεστώς ξένο προς την Κοινωνία. Και όταν αυτό το Καθεστώς αποστεωθεί και παρασιτοποιηθεί και αναισθητοποιηθεί τελείως, η Κοινωνία παύει να λειτουργεί εντός των πλαισίων του. Έτσι το αποσαθρώνει. Και αρχίζει μια νέα Αναγέννηση. Η ίδια η Κοινωνία σπάει τη φούσκα του Συστήματός της. Ξέρει ότι θα πονέσει και η ίδια, αλλά, όπως στις χειρουργικές τομές και καυτηριασμούς, θα σωθεί. Γιατί το πραγματικό δίλημμα σε αυτές τις τερματικές καταστάσεις είναι απλό: ή θα χαθεί το Καθεστώς ή θα βουλιάξει η Χώρα.

Η Κοινωνία απονομιμοποιεί το Καθεστώς Σύστημά της με το να λειτουργεί κυρίως εκτός του. Για παράδειγμα, συστηματική και διαδεδομένη μη πληρωμή φόρων δεν είναι συνέπεια ενός ιδιάζοντα χαρακτήρα κάποιου λαού («Ανατολίτης», «πονηρός», «ατομιστής»), αλλά αποδοκιμασία του Συστήματος από τους Δημιουργούς. Στην πρακτική και οικονομική ουσία της, η στάση αυτή σημαίνει ότι για την Κοινωνία το Κράτος υπερτιμά την αξία των αγαθών που προσφέρει, και τελικά ότι δεν εκπληρώνει καλά τους συστατικούς λόγους ύπαρξής του. Το ίδιο, η υπολειτουργία των ατόμων μέσα στις δομές του Συστήματος δεν προέρχεται από κάποιο εθνικό κουσούρι («τεμπελιά», «ανευθυνότητα») αλλά εκφράζει τη διαπίστωση ότι οι δομές αυτές λειτουργούν όχι υπέρ των ατόμων δημιουργών της κοινωνίας, αλλά υπέρ του Καθεστώτος Leviathan. Κ.ο.κ.

Είπα ότι συνολική και επιμένουσα και επιδεινούμενη εθνική αποτυχία έχει μια μόνο έσχατη αιτία, τη διάζευξη της Κοινωνίας από το Σύστημα Διακυβέρνησής της. Εσφαλμένες πολιτικές μπορούν φυσικά να προκαλέσουν μείζονες αποτυχίες αλλά καθ' εαυτές δεν ισχύουν να κάνουν ένα κράτος γενικά αποτυχημένο – ένα failed state. Αλλωστε, εσφαλμένες πολιτικές σε ένα υγιές πολιτικό σώμα αναθεωρούνται, διορθώνονται και ανατρέπονται. Από

το άλλο μέρος, εμμονή σε θεμελιωδώς εσφαλμένες θεμελιώδεις αρχές, πολιτικές και πρακτικές εκ μέρους του Συστήματος Διακυβέρνησης, αποτελεί λόγο διαζυγίου της Κοινωνίας από το Σύστημα. Γιατί τότε αποδεικνύεται ότι το Σύστημα νοσεί βαθύτατα, αφού δεν μπορεί να αλλάξει αποτυχημένες πολιτικές εμμονές του.

Η αδήριτη «μαθηματική» αναγκαιότητα του Λόγου του Όντος μας έδωσε μέχρι τώρα το προφανές συμπέρασμα. Η αιτία της θανατηφόρου αρρώστιας της χώρας είναι ακριβώς το Καθεστώς Leviathan. Η θεραπεία επομένως περνάει από την εξαφάνισή του. Τίποτε άλλο δεν μας σώζει πια. Χρειαζόμαστε την τρίτη και τελειωτική Επανάσταση Απελευθέρωσης. Αλλά θα ρωτήσουν καλοθελητές και «οι αγωγοί» του καθεστώτος (δημοσιογραφικοί, πνευματικοί και λοιποί εξαρτηματικοί): Τι να βάλουμε στη θέση αυτού του ΝεοΕλληνικού Συστήματος το οποίο ούτως ή άλλως εξαφανίζεται υπό το βάρος των αμαρτιών του και την πνοή του Πνεύματος της Ιστορίας;

Και πάλι η ορθή διάγνωση δίνει τη μαθηματική λύση στην απαιτούμενη εξειδίκευση της θεραπείας. Και η ορθή διάγνωση πρέπει να φθάσει στη ρίζα της αιτιολογίας των διαφόρων φαινομένων. Έχουμε π.χ. την οικονομική χρεωκοπία της χώρας. Και έδειξα στο προηγούμενο άρθρο μου την αιτία της φούσκας ανάπτυξης που οδήγησε στη χρεωκοπία: Τον πιθηκιστικό Κεϋνσιανισμό της Μεταπολιτευτικής οικονομικής πολιτικής. Αλλά από μόνος του, ο πιθηκιστικός Κεϋνσιανισμός δεν θα δημιουργούσε τη συνολική καταστροφή την οποία διερχόμαστε. Θα προκαλούσε μεγάλα προβλήματα, που θα μπορούσαν με σύντομη προσπάθεια και πλήρη αντιστροφή πολιτικής να περιοριστούν και διαδοχικά και εξαλειφθούν. Πρέπει λοιπόν να βρούμε εκείνες τις αιτίες που έκαναν κατά πρώτον να υιοθετηθεί αυτός ο πιθηκιστικός Κεϋνσιανισμός από το Καθεστώς, και κατά δεύτερον να οδηγήσει η εφαρμογή του στο εκτός κάθε αναλογίας ολέθριο αποτέλεσμα. Η Κεϋνσιανή παρεμβατικότητα έγινε τόσο καταστροφική γιατί συνδυάστηκε με έναν κρατικό γιγαντισμό στην υπηρεσία μιας ολιγαρχίας και μιας φεουδαρχικά οργανωμένης κοινωνικοοικονομικής πραγματικότητας. Και γιατί η υιοθέτησή της δεν ήταν απλώς ένα οικονομικό λάθος, αλλά πολιτική επιλογή με σκοπό την διατήρηση του Leviathan. Έδινε στην πολιτική εξουσία τα μέσα να λειτουργεί υπέρ της ολιγαρχίας καλλιεργώντας τις πελατειακές εξαρτήσεις του φεουδαρχικού συστήματος.

Αλλά ούτε αυτό φθάνει σε όλο το βάθος του ζητήματος. Πρέπει περαιτέρω να ανακαλύψουμε πώς το οικονομικό φαινόμενο και η αιτιολογία του συνδέεται με το στρατηγικό, και τα δυο αυτά με το πολιτιστικό, και αυτά πάλι με το πολιτειακό, και όλα με όλα.

Για να αρχίσουμε αυτή την αναζήτηση που υπόσχεται σημαντικές αποκαλύψεις. Και πρώτα η συνάρτηση οικονομίας και στρατηγικής. Για αυτήν θα επεκτείνουμε τη χρονολογική περίοδο, αρχίζοντας με τα μέσα του 20ου αιώνα.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, η Ελλάδα πέρασε πολλά δεινά, αλλά είχε και δυο μοναδικές ευκαιρίες, από αυτές που παρουσιάζονται σε χώρες μια φορά σε αιώνες. Σωστότερα, επρόκειτο για μια Μεγαευκαιρία σε δυο φάσεις, τη δεύτερη προς το τέλος της περιόδου να επιτείνει την πρώτη στην αρχή της.

Η Μεγαευκαιρία είχε δυο συναρτημένες διαστάσεις, τη στρατηγική και την οικονομική. Στρατηγικά, η Ελλάδα βρέθηκε ενεργό μέλος της μεγαλύτερης πολιτικοστρατιωτικής συμμαχίας στην ιστορία, του NATO, και μάλιστα με καθοριστικό γεωπολιτικό ρόλο στο ΝΑ υπογύσριο του Ευρωπαϊκού Συστήματος Ισχύος, στο πολυδύναμο ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο, όπου κατά τους Νεότερους Χρόνους συναντώνται σταθερά τρεις στρατηγικές τεκτονικές πλάκες: μια Παγκόσμια Θαλάσσια Δύναμη (Αγγλία, Αμερική), ο Κεντρικός

Πυρήνας της Ευρώπης (ΑυστροΟυγγρική Αυτοκρατορία, Γερμανία) και η Χερσαία Ευρασιατική Μάζα (Ρωσία, Σοβιετική Ένωση). Η τεράστια στρατηγική ευκαιρία της Ελλάδας εκφράστηκε κατά τον ρεαλιστικότερο τρόπο με τις τριμερείς Συνθήκες του 1953 και 1954 μεταξύ της χώρας μας, της Τουρκίας και της τότε Γιουγκοσλαβίας υπό την αιγίδα των ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, οικονομικά, το σχέδιο Marshall είχε προσφέρει στην Ελλάδα τη δυνατότητα μιας σθεναρής οικονομικής εκτίναξης.

Η δεύτερη φάση της Μεγαευκαιρίας εκτυλίχτηκε μετά το 1990. Η Συμμαχία στην οποία ανήκε η Ελλάδα νίκησε στον Ψυχρό Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, και οι ΗΠΑ κατέστησαν ο μόνος πόλος του Παγκόσμιου Ηγεμονικού Συστήματος. Το Σιδηρούν Παραπέτασμα που διασπούσε το ΒαλκανοΜικρασιατικό Πεδίο κατέρρευσε και δημιουργήθηκαν συνθήκες γιγαντιαίας προβολής δυναμικού από την Ελλάδα. Ταυτόχρονα η Ελλάδα είχε ήδη γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ενώ λίγο μετά έγινε και μέλος της Ευρωζώνης. Πάλι δηλαδή, η στρατηγική και οικονομική συγκυρία ωθούσαν σχεδόν από μόνες τους σε μείζονες εξάρσεις όχι απλώς ανάπτυξης, αλλά ισχύος της χώρας.

Και τι έκανε το ΝεοΕλληνικό Leviathan;

Κατέστρεψε την πρώτη στρατηγική ευκαιρία και εκμηδένισε τη δεύτερη με ένα ολέθριο Στρατηγικό Δόγμα από το 1954 μέχρι σήμερα. Εξανέμισε το οικονομικό πλεονέκτημα του Σχεδίου Marshall και των Εισροών από την Ευρωπαϊκή Ένωση κατασπαταλώνοντας τους πόρους στην αντιπαραγωγική κραιπάλη της ολιγαρχίας και των εξαρτηματικών της. Οδήγησε τη χώρα σε κολοσσιαία στρατηγική ήττα και τερατώδη οικονομική χρεωκοπία. Το τριτοδρομικό Ευρωπαϊστικό στρατηγικό δόγμα και η τριτοδρομική Ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική («Καπιταλισμός του Ρήνου») είναι μέρος ενός και του αυτού πλάνου για την σωτηρία του αντιδραστικού ΝεοΕλληνικού Συστήματος από το Ανυσμα της Ιστορίας, από τις συνέπειες για αυτό της Αμερικανικής Ηγεμονίας και του γνήσιου καπιταλισμού της ελεύθερης οικονομίας. Το Σύστημα προς χάριν της προσωρινής σωτηρίας του κατέστρεψε την χώρα. Είναι ξένο σώμα, είναι Καθεστώς.

Να τι εννοώ επιμένοντας στην αλληλοσυνάρτηση των επιλογών του Leviathan. Θα συνεχίσω το ξεγύμνωμά του, μέχρι να φανεί όλη η ασχήμια του!

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"].